

VIA LUCIS – CESTA SVĚTLA V DOBĚ PANDEMIE

Tato pobožnost se skládá z rozjímání nad čtrnácti událostmi doby velikonoční. Nejedná se o cestu ve smyslu křížové cesty, při níž v duchu putujeme s Kristem ulicemi Jeruzaléma na Kalvárii a zastavujeme se rozjímavě u jejích důležitých okamžiků. Tato cesta světla je pomyslnou cestou víry, složenou z prožitků prvních křesťanů s jejich vzkříšeným Pánem. Byly to okamžiky, které vnesly Boží světlo do jejich života. Při jejich rozjímání si uvědomujeme, že toto světlo září od těch dob stále do církve a do světa a také do našich životů, které se tak mohou víc a více stávat cestami světla – světla Kristova.

ÚVODNÍ MODLITBA

Pane Ježíši, prožili jsme letošní postní dobu po mnoha stránkách velmi střídme a odlišně od těch předchozích. Kráčeli jsme s tebou a ty jsi krácel s námi v obtížích, nejistotách a omezeních tohoto času. Mnohé jsme si uvědomili, přehodnotili, změnili, objevili... A pak jsme za „zavřenými dveřmi“ (Jan 20,26) prožili radost z tvého vzkříšení, která znovu a znovu proniká tento svět. Ve čtrnácti velikonočních událostech chceme nyní prožívat a prohlubovat naději, která z tvého vzkříšení přichází i do současného světa. Dej, ať nadějeplná velikonoční zkušenost církve všech časů prostoupí a promění i nás, abychom stále lépe chápali, co jsi svým oslavením získal a odkázal nám všem.

1. UDÁLOST: JEŽÍŠ VSTAL Z MRTVÝCH

Vždy: *Klaníme se ti, Vzkříšený Kriste, a děkujeme ti. Neboť svou smrtí a svým vzkříšením jsi dal světu život.*

Anděl promluvil k ženám: „Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, ukřižovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte a podívejte se na to místo, kam byl položen.“ (Mt 28,5n)

Událost vzkříšení zcela přesahuje všechny naše představy a pojmy. Ani evangelia Kristovo zmrtvýchvstání nepopisují. Odkazují na prázdný hrob a setkání se Vzkříšeným. A právě pro tuto přesažnost je víra ve zmrtvýchvstání tolik útěšná pro náš pozemský život: je zde Ten, kdo je konečným vítězem, kdo nás vysvobozuje ze smrti a vyznamenává příslibem věčné spásy. Jako křesťané máme tak i současnou situaci komu svěřit, máme komu odevzdat naše pochybnosti a obavy, naše umírání i naše zemřelé. Vzrostlá aktuální bezradnost lidstva vyjevuje, že pokud zachraňujeme jen pozemský život, jsou výtěžky naděje velmi rozpačité, nejisté a v posledku neúčinné. „Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí.“ (1 Kor

15,19)

Pane Ježíši, daruj nám naději, která plyne z útěchy věčného života, z té šířky a délky, výšky a hloubky (srov. Ef 3,18), jež dávají našemu ubohému pozemskému životu nebeské rozměry, po nichž každý člověk bytostně touží.

2. UDÁLOST: UČEDNÍCI NACHÁZEJÍ PRÁZDNÝ HROB

Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých. (Jan 20,6-9)

Kristovo zmrtvýchvstání lze přijmout jen nadpřirozenou cestou: a tak pouze věřící a milující srdce v událostech božského významu rozpozná živého Pána. Apoštolové u hrobu ještě nerozuměli Písmu, a přece milovaný učedník „viděl a uvěřil“. Kdo se nenechá přemoci prvními závěry příliš pozemských představ, že Ježíš je mrtev a odcizen (srov. Jan 20,2), tedy ukraden tomuto světu, ten nalézá stopy vedoucí k živému Kristu. Kolik takových znamení a výmluvných stop nám vzkříšený Pán zanechává i v současném dění, jemuž Bůh zdánlivě odumřel. Kdo vidí a uvěří, tomu vzchází svítání božského jasu v každé, byť sebeděsivější temnotě.

Pane Ježíši, daruj nám naději, která je živena vnímavým pohledem víry, jež rozpoznává znamení tvé ustavičné živoucí přítomnosti mezi námi.

3. UDÁLOST: VZKŘÍŠENÝ KRISTUS SE UKAZUJE MARIÍ MAGDALSKÉ

Ježíš jí řekl: „Marie!“ Ona se k němu obrátila a zvolala hebrejsky: „Rabbuni!“ – to znamená „Mistře“. Marie Magdalská tedy šla a zvěstovala učedníkům: „Viděla jsem Pána!“ – a toto že jí řekl. (Jan 20,16.18)

Upřímná a milující učednice hledá v obtížných velikonočních událostech svého Pána. A nepostřehne, že on už není mrtvý, ale živý. V tom spočívá každá krize víry, totiž že marně hledáme svou dosavadní představu Boha a jeho zakoušenou přítomnost, zatímco On se nám chce zjevit novým a vpravdě živým způsobem. Kolik upřímných srdcí prožívá snad i v této době svou krizi víry, v níž na plátně rozličných bolestí a tragédií mizí dosavadní bezproblémový obraz Boha. Kéž dokážou pozastavit svůj horečný pohyb v bludném kruhu a zaposlouchat se do zcela osobního Pánova volání! On nemůže být zadržen naší představou (srov. Jan 20,17), ale otevírá nám ryzí, milující a věrné společenství s nebeským Otcem už nyní, pro každý den našeho života.

Pane Ježíši, daruj nám naději, že každá krize víry nám může otevřít tvou živou přítomnost a poskytnout světlo pro jakoukoli temnotu a neporozumění.

4. UDÁLOST: VZKŘÍŠENÝ KRISTUS KRÁČÍ S UČEDNÍKY DO EMAUZ

Ještě ten den se ubírali dva z nich do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. A on jim řekl: Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci!“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. (Lk 24,13-16.25-27)

Kolik zklamání a rezignace vystupuje z onoho rozhovoru dvou učedníků s Ježíšem. „My však jsme doufali...“ (Lk 24,21) Jsou natolik zaměstnání vlastním smutkem, že nerozpoznají svého Pána, pro něhož nyní truchlí a kterého by tak rádi spatřili živého. Naslouchání slovům Písma z Ježíšových úst vrací jejich srdcím ztracenou horlivost a vykřesává planoucí naději. Jak je důležité, abychom v současných rozličných obtížích nenaslouchali jen vlastním smutkům, nepříznivým zprávám či hrozivým scénářům

a neživili v sobě zklamání z prohraných osobních, rodinných či pracovních situací. Vždyť právě Ježíš svým živým slovem umí odtrhnout naše srdce od těchto hlasů a posílit v nás víru, třebaže dosud jen doutnala kdesi v hlubině našich srdcí.

Pane Ježíši, daruj nám naději pramenící z Božího slova, které má moc rozbořit naše smutky a zklamání a otevřít nás tvému uzdravení.

5. UDÁLOST: VZKŘÍŠENÝ KRISTUS SE DÁVÁ POZNAT PŘI LÁMÁNÍ CHLEBA

Tak došli k vesnici, kam měli naměřeno, a on dělal, jakoby chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. V tom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. (Lk 24,28-31)

Kolik smutných okamžiků prožíváme my křesťané, kteří věříme, že živý Kristus zůstává s námi zcela jedinečným způsobem při slavení eucharistie a v našich svatostáncích, ale zároveň nemůžeme dovnitř, nemůžeme zůstat my s ním. Snad až nyní se nám otevírají oči pro jeho vytouženou přítomnost, která jakoby zmizela z našeho života a je přístupná jen vzdáleně přes bránu mediálního světa. Pramenem naděje je společenství církve – takové, které ihned po svém prozření vyhledali Emauzští: je to společenství, které svědčí o tom, že „Pán skutečně vstal“ (Lk 24,34) a je jako živý stále přítomen. Toto společenství, prožívané na dálku v modlitebním spojení, v rodinném kruhu či při tichých návštěvách kostela, je živoucí branou, kterou Kristus, stále přítomný na všech oltářích světa, vstupuje tajemně do našich srdcí, aby zůstal s námi. I když ho takto třeba hned nerozpoznáme.

Pane Ježíši, daruj nám naději, že vstupuješ do našich životů navzdory našemu zmizelému svátostnému životu, protože jsi ustavičně a účinně přítomen ve své církvi, jejíž jsme živou součástí.

6. UDÁLOST: VZKŘÍŠENÝ KRISTUS SE UKAZUJE DVANÁCTI

Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušeni a proč vám v myslí vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ (Lk 24,36-39)

Jedním z typických znaků zjevení Vzkříšeného je jeho překvapivost – Ježíš náhle přijde, ať už je hned rozpoznán či ne, a zcela mění situaci svých učedníků. Živý Pán ovšem takto přichází stále, snad proto, aby bylo zřejmé, že jeho působení a projevy si nelze vynutit, zařídit a naplánovat podle vlastního scénáře. Jeho náhle projevená přítomnost pak dává smysl všemu tomu, co bez něj bylo smutné, tíživé či beznadějně. Tuto skutečnost zakoušejí mnozí i dnes, v čase tolika trápení a obav. I oni jsou „toho svědky“ (Lk 24,48) podobně jako tehdy apoštolové, a o tato svědectví se dělí s ostatními. Jestliže by „celý svět neobsáhl knihy napsané“ (Jan 21,25) o všem, co Ježíš vykonal za života apoštolů, tím víc to platí pro nepřeberné množství těch, kteří v současnosti svědčí o dotyku živého Krista ve svém životním příběhu. Díky takovému svědectví, které Pán pošle do naší blízkosti, můžeme posílit svou naději. A rovněž i my se máme umět podělit o svou zkušenost, která se tak může stát součástí povzbudivého svědectví dnešnímu smutnému a ohroženému světu.

Pane Ježíši, daruj nám naději, že ty o nás víš a přicházíš k nám, navzdory našim pochybnostem a strachům, abychom mohli s důvěrou a odevzdaností očekávat tvůj útěšný příchod a svědčit pak o něm druhým.

7. UDÁLOST: VZKŘÍŠENÝ KRISTUS DÁVÁ UČEDNÍKŮM MOC ODPOUŠTĚT HŘÍCHY

Navečer toho prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (Jan 20,19-23)

Jedním z prvních darů Vzkříšeného učedníkům je odpuštění. Vždyť pokaždé ve zpovědnici slyšíme, že „Bůh, Otec veškerého milosrdenství, smrtí a vzkříšením svého Syna smířil se sebou celý svět a na odpuštění hříchů dal svého svatého Ducha“. Je to zásadní dar, který potřebuje vykoupený svět, aby mohl dorůstat ke spáse. Kolik hříchů se nahromadilo při Ježíšově umučení; a kolik hříchů se navzdory mnoha skutkům lásky hromadí právě dnes: pokoutní potratoví aktivisté, kteří zneužívají nepozornosti ohroženého světa a prosazují smrtící zákony; mocenské tahy skryté za oponou současné krize; nevšímavost k trpícím daleko od nás; nevraživost a nepřátelství vůči druhým; zloba, konflikty, hádky i násilí v rodinách; sobecká honba za vlastním štěstím a udržením pozic... a mnoho dalšího! Ježíš přichází ustavičně s poselstvím svého odpuštění. Ale toto odpuštění svěruje i nám, abychom ve svých srdcích lámali okovy zla našich bližních, abychom jim milosrdným promíjením vyprošovali Boží odpuštění. I tohle je významný zdroj naděje pro tolik neútěšný svět hříšníků.

Pane Ježíši, daruj nám naději ve tvé nekonečné milosrdenství, které chceš prokazovat celému světu také skrze naše usmíření a odpuštění.

8. UDÁLOST: VZKŘÍŠENÝ KRISTUS UTVRZUJE VE VÍŘE TOMÁŠE

Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebud' nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20,26-28)

Tomáš požaduje přesvědčivé zjevení: jako bylo očividné setkání s Ježíšovou smrtí, má být zřejmé i jeho vzkříšení. Snad právě tato logika, kterou Zmrtvýchvstalý od Tomáše přijímá, odpovídá Kristovu zjevení v dějinách napořád. Také dnes jsme svědky mnoha utrpení způsobených pandemií. Většinou se nás však tyto těžkosti netýkají osobně a natolik tíživě; jde o situace druhých lidí. Jistě bychom si nepřáli mít tak výraznou zkušenost s projevy a důsledky nemoci. Ale všichni rádi vidíme zřetelné projevy naděje a obratu k dobrému. Ježíš nás vyučuje témuž jako tehdy Tomáše: Ten, kdo se hluboce dotkl utrpení, jež Kristus svou smrtí a vzkříšením proměnil, dostává zvláštní podíl na tomášovském „dotyku“ Vzkříšeného. Pán takto mimořádně navštěvuje ty, kdo hluboce strádají a obracejí se k němu, byť s kolísající vírou. Pro většinu z nás však platí blahoslavenství těch, kdo neviděli a uvěřili (srov. Jan 20,29): víra samotná jako nezištná odevzdanost v lásce, která se nepotřebuje stále ujišťovat, je pramenem trvalého štěstí. A pokud nás zasáhne výrazná těžkost, věrme, že se Pán postará, aby naše pašije byly provázeny útěchou jeho mimořádné blízkosti.

Pane Ježíši, daruj nám naději, že se v každém utrpení postaráš o naši posilu, aby naše ustavičná rozhodnutí víry cele se ti odevzdávat bez viditelných jistot byla pro nás pramenem štěstí.

9. UDÁLOST: VZKŘÍŠENÝ KRISTUS SE SETKÁVÁ S UČEDNÍKY U JEZERA

Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytli. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich ptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli mu: „Nemáme.“ On jim řekl: „Hod'te sít na pravou stranu lodi, a najdete.“ Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ (Jan 21,3-7)

Jedině pod Kristovým vedením se neúspěšným rybářům zdaří jejich úlovky. A navíc vyústí do krásného ranního společenství se vzkříšeným Pánem, kterého milovaný učedník poznává podle zázračného rybolovu a zároveň díky poslušnosti učedníků Pánovu slovu (srov. Lk 5,5). I současný „lov“ lidstva na chycení virové nákazy je do značné míry neúspěšný. Stává se tak pobídkou, abychom své neúspěchy sdíleli s Ježíšem, abychom nevěřili jen ve vlastní síly a nespolehali pouze na lidské prostředky. I na nás Ježíš volá, abychom si přiznali svou omezenost a postavili život

na jeho slovu. Kéž na tuto lekci pokory nezapomeneme ani v budoucnu, kdy budeme více nebo méně zakoušet důsledky letošního pandemického jara. Se skromností si ustavičně připomínejme, že je to Pán, který nás v jakémkoli neúspěchu ujišťuje: Zkuste to znovu – a doopravdy se mnou! Hod'te na správnou stranu své neúspěchy a vstupte s poslušností mému slovu do dalších dní svého života!

Pane Ježíši, daruj nám naději, že ty vstupuješ do každého našeho neúspěchu, když tě do něj pokorně a poslušně pozveme, abychom tak postavili svůj život znovu plně na tobě.

10. UDÁLOST: VZKŘÍŠENÝ KRISTUS UDĚLUJE PETROVI PRIMÁT

Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“ A odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“ (Jan 21,17-19)

Kristus Pán přijal hořký pláč lítosti svého prvního apoštola po jeho zapření (srov. Mt 26,75) a právě jemu samostatně se ukázal jako živý (srov. 1 Kor 15,5; Lk 24,34). Tady u jezera je Petr slavnostně a současně jednoduše pověřen vrchním pastýřským posláním. Při tomto „konkurzu“ Pán nehledí na to, čím byl Petr předtím (srov. Gal 2,6), a ptá se pouze na jeho lásku. To jediné je podstatné. V současné krizové situaci se hledají nové síly, ochotní dobrovolníci a pomocníci... Jedinou hybnou silou takového „konkurzu“ je opět nezištná láska pro službu potřebným. Bez ní by tato služba nemohla existovat. Taková nezištnost je znamením naděje v živou přítomnost Pána, který ustavičně pobízí všechny lidi

dobré vůle k postojům lásky, a tak se stará o své ovce. K této naději má každý z nás přispívat obnovovaným vyznáním lásky ke Kristu a stále novým rozhodnutím uplatňovat ji ve svém životním poslání.

Pane Ježíši, daruj nám naději, že tvá nezištná láska stále nachází odezvu v ochotných srdcích, a pomoz nám přispívat k obnově světa ustavičným vyznáním lásky slovem i činem po vzoru prvního apoštola.

11. UDÁLOST: VZKŘÍŠENÝ KRISTUS VYSÍLÁ UČEDNÍKY DO CELÉHO SVĚTA

Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získávejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,18-20)

Ježíš vysílá své apoštoly do světa s ujištěním, že on má veškerou moc na nebi i na zemi. Pod touto mocí si lze představit leccos, např. podle starozákonního myšlení můžeme být přesvědčeni, že Bůh stojí svým působením za vším, a tak pochází všechno z jeho ruky. To je jistě v základu správná víra, nicméně pokud ji rozvíjíme příliš přímočaře, snadno dojdeme třeba i k závěru, že epidemie jsou Božím trestem, jímž Nejvyšší na příliš sebevědomých tvorech ukazuje svou moc a dává jim razantní varování. Ježíšova moc je však především mocí lásky, která nepůsobí zlo, ale do každého zla, které je důsledkem hříchu, vstupuje a je tak s námi po všechny dny i v každém nebezpečí. Co nemá Ježíš ve své moci, je lidská svoboda, která jej může přijmout, nebo odmítnout.

Proto i dnes Kristus Pán vybízí své následovníky, aby hlásili jeho evangelium, křtili a vyučovali ve víře. To je cesta k přijetí Boha a jeho moci, kterou zakusí ten, kdo se svému Pánu cele oddá. Toto živé hlásání je nadějí právě pro dnešek, v jehož těžkostech lidé hledají a potřebují slyšet poselství Boží lásky.

Pane Ježíši, daruj nám naději, že v tvém evangeliu lásky je přítomna moc, která si podmaňuje svět a lidská srdce, a pomoz nám tvé poselství takto přesvědčivě sdělovat dnešnímu člověku.

12. UDÁLOST: VZKŘÍŠENÝ KRISTUS VSTUPUJE DO NEBE

„Až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země.“ Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jím ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází. (Sk 1,8-10)

Ačkoli se loučení s Pánem může zdát smutné, je tomu naopak: apoštolové se po nanebevstoupení vracejí do Jeruzaléma s radostí, jsou v chrámě a velebí Boha (srov. Lk 24,52n). Ježíšův odchod je totiž naplněn příslibem o příchodu Ducha svatého, skrze něhož Ježíš bude s nimi a dá sílu jejich svědectví tomuto světu. Kristova přítomnost v nebi umožňuje to, čeho se Boží Syn zřekl, když byl omezen svým lidským příběhem: je všude, se všemi a navždy. Avšak neviditelně. Pro nás, zatížené pozemskostí a hříchem, je tato neviditelnost častou překážkou v růstu víry. Současná situace může naši víru v Kristovu blízkost oživit: právě v omezeních, odloučeních, izolacích, překážkách či bezradném pozorování opuštěných a umírajících můžeme „hledět upřeně k nebi“, které nám Pán jednou provždy otevřel (srov. Žid 4,14). To je „cesta nová a živá“ – proto „přistupujme s upřímným srdcem a s plnou vírou ... Držme se pevně naděje, kterou vyznáváme, protože věrný je ten, kdo nám ten slib dal!“ (Žid 10,20.22n)

Pane Ježíši, daruj nám naději, že jsi navzdory všem našim lidským omezením stále s námi po všechny dny, a dáváš tak vyrůstat naší víře ve tvou blízkost!

13. UDÁLOST: APOŠTOLOVÉ S PANNOU MARIÍ OČEKÁVAJÍ DUCHA SVATÉHO

Potom se apoštolové vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délkou sobotní cesty. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými. (Sk 1,12.14)

Tak jako na křížové cestě, i zde v předposledním rozjímání pozorujeme Ježíšovu Matku. Tehdy pod křížem měla v náručí mrtvé tělo svého Syna, nyní před Letnicemi bdí nad Kristovým tělem – církvi, která bude teprve probuzena k životu působením božského Ducha. I tady je Maria trpělivou věřící, která očekává splnění Božích zaslíbení. Po všechny časy je Matka Boží s námi, aby nás povzbuzovala svým příkladem a přímluvou: setrvejte v modlitbách! Vytrvejte, právě když hledíte jako já do tolika i dnešních ran Kristova těla; když si přiznáváte svá vlastní selhání jako členové církve v současné krizi; když se dnešní církev jeví jako neúčinná, neprobuzená a vzdálená naléhavostí světa; když nás křesťany rozdělují tolikeré malichernosti a nesmiřitelné spory, a tak promrháváme naléhavou příležitost sjednotit se v úsilí o spásu světa... Panno Maria, Matko církve, podepírej nás v našich rozkolísaných nadějích na božskou proměnu!

Pane Ježíši, daruj nám naději, že svou církev stále přivádíš k životu i skrze mocnou přítomnost své Matky a díky vytrvalým modlitbám těch, kteří tiše a věrně podepírají tvé mystické Tělo!

14. UDÁLOST: VZKŘÍŠENÝ KRISTUS SESÍLÁ DUCHA SVATÉHO

Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přižene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. (Sk 2,2-4)

Duch svatý způsobuje nový začátek. Všechno, co Kristus vykonal a připravil, je nyní oživeno a rozlito do světa. Tato Kristova církev je už ve svém jádru o Letnicích světová, hovořící všemi jazyky a sjednocující všechny, kteří rozumí, když naslouchají „velkým Božím skutkům“ (Sk 2,11). Snad se letošní slavnost Letnic odehraje v době, kdy budeme pociťovat tolik vytoužený začátek normálního života beze strachu a omezení. Tento nový začátek však nemá být návratem k původnímu stavu – po mnoha stránkách to ani nebude možné. Nedopusťme, aby došlo k takovému návratu v rovině víry. Modleme se už nyní tak, aby nás nepřemohlo zrádné ochabnutí a naše horlivost se nevytratila s dojemem, že už v naší modlitbě může být všechno jako před postní dobou. Událost Letnic apoštoly přiměla zůstat v novém působení Ducha trvale. Prosme našeho Utěšitele, aby starostlivě bděl nad církví budoucnosti, aby „silný vítr“ jeho působení ustavičně naplňoval celý dům církve, našich farností, domovů i našich srdcí!

Pane Ježíši, daruj nám naději, že mocí svého Ducha stále přetváříš srdce svých věřících, aby vytrvali v tom, co jim daroval skrze letošní neobvyklé postní a velikonoční období!

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, vzkříšený Spasiteli! Děkujeme ti, že nám v Písmu svatém nabízíš události, které nás z jakýchkoli temnot přitahují ke tvému podivuhodnému světlu (srov. 1 Petr 2,9). Děkujeme, že se tyto události stávají součástí i naší životní cesty, naší přítomnosti a budoucnosti. Ty se jako vzkříšený, který už neumírá (srov. Řím 6,9), stáváš současně s námi všemi. Dej, prosíme, ať také my vrůstáme do tvé přítomnosti; ať v nás setkání s tebou působí proměnu, jakou ty si přeješ; ať zřetelně odrážíme tvou velebnost, a tak se přetvořujeme stále víc a víc k zářivé podobě, jakou máš ty sám – mocí tvého Ducha (srov. 2 Kor 3,18). Kéž se celý náš život prosvětluje jasem tvého vzkříšení, abys nás, tebou povolané a ospravedlněné, také uvedl do slávy (srov. Řím 8,30).

Tato vyobrazení pocházejí z jednotlivých kapliček cesty světla na Svatém Hostýně a jejich autorem je Zdirad Čech. Uvedené fotografie jsou k dispozici na: <http://m.katechetiolomouc.cz/ke-stazeni/materialy/liturgicky-rok/velikonoce/cesty-svetla/>